

Dušan Ludvik | Pesmi

Mali traven

Kmetu v roke veter se lovi,
ko po običaju praočetov
staro pratiko — nebo motri
in iz dima ter iz ptic poletov
veže upe za bodoče dni.
Kakor mačice so sredi dela
posvilénile se mu oči:
z njimi je pobožal trát krdela
in objel vse bolj gorkó od žene
vola v plugu, vrte razcvetene.
Upijanila ga moč je zemlje,
ki od večnosti mu delo usmerja,
rožni venec in ljubav odmerja,
a za eno zrno sto zrn znoja jemlje.

Njena pesem

Ne moreš utrgati mojih sadov —
sem jablana, ki je še v zgodnjem poletju,
zasanjana pravljica sinjih vrtov,
vsa bela in sončna — sem jablana v cvetju!
Vonjavo razsevam v vrtince vetrov
in čakam metuljčka te, čakam te v cvetju;
ne moreš utrgati mojih sadov —
sem jablana, ki je še v zgodnjem poletju.
Tvoj glas gre čez mene kot himna zvonov —
jaz krhki napev sem, zvok v tvojem sem petju;
sem drobni, začarani valček v stoletju,
šumeč le za tebe, za tvoj blagoslov.
Ne moreš utrgati mojih sadov —
sem jablana, ki je še v zgodnjem poletju!

Pogled v bodočnost

Trepalnice ljubezni so se skrile
nalik ozvezdju ljubljenih oči,
ki v noč so mi svetile in jih ni.
Želje so odzvene, se razbile.

Iz dalje čujem zvonke kampanile,
srebrno trkanje pomladnih dni,
ki izgorevajo kot moja kri.
Poletje našlo bo le suhe žile.

Poletje zdaj že zanko ur in klasa
za mano meče. Ko potem obišče
jesen me — pozno bo, vse bo minulo.

Razmlet bom kakor zrno v mlinu časa —
in vetra prenapolnjeno prgišče
se bo odprlo ter moj prah razsulo.

Vzdih

Presrečni tisti, ki še src otroških,
željá prečistih so! Njim svet je raj.
Ne vidijo sovraštva, strel preroških,
ki črtajo se kakor pomišljaj

med stavkom. — Kaj bo zdaj, se vsak sprašuje?
Presrečni tisti, ki življenja pot
jim svetla kakor ščip in brez prahu je!
Le vriske sonca sanjajo povsod.

Presrečni tisti! Saj še ne vedó
kako je grozna nema kletev rok,
ko za naskok zatuli bojni rog,

ko človek zver je v zraku, pod zemljó
in ko čez žleb bodala se potoči
še zadnji vzdih — o Bog! šepetajoči.